

Тя млада е и хубава, нели?
И по-вече отъ мене те обича?! . . .
Съ какво те е омаяла така
Тазъ селенка, че пазишъ и до сега
Ти споменътъ за нея и въ разлжка?
Дали съсъ погледъ? Съ сладки ли милувки? —
И слушаше я младия коняръ
Съ обронена глава. А въ иступленъе
Отново тя нахвърли се на него:
— А, ти мълчишъ? Ил' нѣма що да кажешъ
На тазъ, за тебе всичко що прѣзрѣ,
За любовта къмъ тебъ; а, ти мълчишъ?
О, говори . . . Не! не! . . . Мълчи! Прѣсторно
Е въ тебе всичко . . . Видишъ ли, обича
Той своята невѣста, крѣй и чезне
За нея той — вѣвъ моитѣ прѣгрѣдки!
Ти изгори ме, но и тебе азъ
Ще изгоря—и ненавистний образъ
Изъ твойто твърдо сърдце ще истржгна! —

А безисходна скърбъ се бѣше свила
Надъ блѣдо чело, съ хладенъ потъ облѣно;
Катъ че отъ сѣнка сѣнка бѣше той,
Като мъртвецъ, току отъ гробъ излѣзналъ.
И сѣпната прѣкжсна рѣчь Бюлбюля,
Катъ го обви съсъ крѣхки си рѣцѣ
И на гърди му своятъ ликъ възлѣгна:
Що сторихъ азъ, безумна . . . Забрави,
О, забрави ти думитѣ несвѣсни.